

łych na terenie całego województwa wrocławskiego.

§ 2. Władzami powołanymi do orzekania o związku przyczynowym uszkodzenia zdrowia ze służbą wojskową, o stopniu utraty zdolności zarobkowej spowodowanej tym uszkodzeniem oraz o prawie dodatku na pielęgnację i o wysokości tego dodatku, jako też o zaginięciu bez własnej winy na terenie i w czasie działań wojennych są inwalidzkie komisje rewizyjno-lekarskie w pierwszej, a inwalidzkie komisje odwoławcze w drugiej i ostatniej instancji.

§ 3. Inwalidzkie komisje rewizyjno-lekarskie urzędują przy władzach administracji ogólnej, wyszczególnionych w § 1 i są miejscowo-właściwe dla osób zamieszkałych w odpowiednich okręgach podanych w tymże paragrafie, a inwalidzkie komisje odwoławcze urzędują przy właściwych wojewódzkich władzach administracji ogólnej.

§ 4. 1. W skład inwalidzkiej komisji rewizyjno-lekarskiej wchodzi: jako przewodniczący delegat starosty w osobie kierownika referatu spraw inwalidzkich lub innego urzędnika starostwa, posiadającego ukończone studia prawnicze, oraz jako, członkowie:

1. dwaj lekarze, z których jeden jest lekarzem referatu spraw inwalidzkich, a drugi — lekarzem czynnej służby wojskowej wyznaczonym przez władze wojskowe,

2. delegat władzy skarbowej,
3. przedstawiciel inwalidów.

2. Lekarz referatu jest z urzędu referentem komisji.

§ 5. 1. W skład inwalidzkiej komisji odwoławczej wchodzi: jako przewodniczący delegat wojewody (Prezydenta m. st. Warszawy) w osobie naczelnika wydziału spraw inwalidzkich albo innego urzędnika urzędu wojewódzkiego (Zarządu Miejskiego m. st. Warszawy) posiadającego ukończone studia prawnicze — oraz jako członkowie:

1. lekarz wyznaczony do spraw inwalidzkich przez wojewodę (Prezydenta m. st. Warszawy),

2. lekarz czynnej służby wojskowej wyznaczony przez władze wojskowe,
3. delegat władzy skarbowej,
4. przedstawiciel inwalidów.

2. Lekarz wyznaczony do spraw inwalidzkich przez wojewodę (Prezydenta m. st. Warszawy) jest z urzędu referentem komisji.

§ 6. Przedstawiciele inwalidów i ich zastępców powołuje wojewoda (Prezydent m. st. Warszawy) spośród kandydatów przedstawionych przez miejscowy zarząd okręgowy Związku Inwalidów Wojennych R. P. Przedstawicielem tym może być inwalida, liczący co najmniej 30 lat, nieposzlakowanej przeszłości i zamieszkały na obszarze działania komisji.

§ 7. 1. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie po upływie 1 miesiąca od dnia jego ogłoszenia.

2. Równocześnie tracą moc obowiązującą §§ 19, 49 i 50 rozporządzenia Ministra Opieki Społecznej i Ministra Skarbu z dnia 17 grudnia 1934 r. w sprawie wykonania ustawy o zaopatrzeniu inwalidzkim z dnia 17 marca 1932 r. (Dz. U. R. P. z 1935 r. Nr 5, poz. 32) oraz rozporządzenie Ministra Pracy i Opieki Społecznej z dnia 23 stycznia 1947 r. o organizacji i zakresie działania urzędów inwalidzkich I i II instancji (Dz. U. R. P. Nr 21, poz. 86).

Minister Pracy i Opieki Społecznej:
w z. *Edmund Giebartowski*

Minister Skarbu:
w z. *Wincenty Jastrzębski*

Minister Obrony Narodowej:
Michał Zymierski
Marszałek Polski

Minister Administracji Publicznej:
Edward Osóbka-Morawski

Minister Ziem Odzyskanych:
Władysław Gomułka

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA PRACY I OPIEKI SPOŁECZNEJ I MINISTRA SKARBU

z dnia 5 lipca 1948 r.

w sprawie wykonania art. 9, 44 i 56 ustawy z dnia 17 marca 1932 r. o zaopatrzeniu inwalidzkim.

Na podstawie art. 9, 44, 56 i 78 ustawy z dnia 17 marca 1932 r. o zaopatrzeniu inwalidzkim (Dz. U. R. P. z 1945 r. Nr 22, poz. 131) z późniejszymi zmianami zarządza się, co następuje:

§ 1. Koszty urzędowania inwalidzkiej komisji rewizyjno-lekarskiej wynoszą w każdej sprawie 400 zł, a inwalidzkiej komisji odwoławczej — 550 zł.

§ 2. 1. Inwalida uprawniony do ubezpieczenia członków rodziny może ubezpieczyć w ubezpieczalni społecznej tych członków rodziny, którzy nie podlegają obowiązkowemu ubezpieczeniu na wypadek choroby i macierzyństwa na podstawie ustawy z dnia 28 marca 1933 r. o ubezpieczeniu społecznym.

2. Opłatę za ubezpieczenie członków rodziny inwalidy, przewidziane w ust. 1, ustala się w wysokości opłaty ryczałtowej, ustalonej na podstawie art. 2 ust. (3) dekretu z dnia 8 stycznia 1946 r. o zmianie i uzupełnieniu ustawy z dnia 28 marca 1933 r. o ubezpieczeniu społecznym (Dz. U. R. P. Nr 4, poz. 28), za pomoc leczniczą dla osób, pobierających zaopatrzenia emerytalne lub renty.

§ 3. 1. Wysokość kosztów utrzymania podlegających zwrotowi w razie odbywania przez inwalidów podróży na zlecenie lub wezwanie właściwej władzy w sprawach związanych z zaopatrzeniem inwalidzkim ustala się na 250 zł dziennie.

2. Ponadto inwalidzi uprawnieni do dodatku na pielęgnację oraz inwalidzi z protezami nóg otrzymują na pokrycie dodatkowych kosztów podróży (podwozy, dorozki) — 300 zł.

§ 4. 1. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

2. Równocześnie tracą moc obowiązującą przepisy §§ 65 ust. (3), 141 i 215 ust. (2) pkt 2 i ust. (3) rozporządzenia Ministra Opieki Społecznej i Ministra Skarbu z dnia 17 grudnia 1934 r. w sprawie wykonania ustawy z dnia 17 marca 1932 r. o zaopatrzeniu inwalidzkim (Dz. U. R. P. z 1935 r. Nr 5, poz. 32).

Minister Pracy i Opieki Społecznej:

Kazimierz Rusinek

Minister Skarbu:

w z. *Wincenty Jastrzębski*

243

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SPRAWIEDLIWOŚCI

z dnia 5 lipca 1948 r.

wydane w porozumieniu z Ministrem Skarbu o należnościach ławników.

Na podstawie art. 1 ust. (2) dekretu z dnia 4 grudnia 1945 r. o należnościach ławników za udział w posiedzeniach sądowych oraz o karach porządkowych na ławników (Dz. U. R. P. Nr 58, poz. 336) zarządza się, co następuje:

§ 1. Ławnicy, utrzymujący się z dziennego zarobku, otrzymują na żądanie za złożeniem zaświadczenia pracodawcy odszkodowanie za utracony w związku z czynnościami urzędowymi w charakterze ławników zarobek. Odszkodowanie za utracony dzienny zarobek otrzymuje ławnik w wysokości do 1.000 złotych.

§ 2. Ławnicy, zamieszkali poza siedzibą sądu, otrzymują diety w wysokości 200 zł dziennie oraz zwrot kosztów przejazdu publicznym środkiem komunikacji do sądu i z powrotem. Przy jeździe koleją zwraca się najwyżej koszt przejazdu drugą klasą. Jeżeli w miejscu zamieszkania ławnika nie ma publicznych środków komunikacji ma on prawo do zwrotu kosztów przejazdu według zatwierdzonej przez władzę taryfy najmu koni, a w braku takiej taryfy według cen, odpowiadających miejscowym stosunkom.

Zwrot kosztów przejazdu należy się ławnikowi także w przypadku korzystania przezeń z własnego środka komunikacji.

Ławnicy, otrzymujący odszkodowanie przewidziane w § 1, nie tracą prawa do diet.

§ 3. O przyznaniu diet, kosztów przejazdu i odszkodowania za utracony zarobek oraz o wysokości tego odszkodowania orzeka kierownik sądu, w którym ławnik pełni czynności urzędowe.

§ 4. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia. Równocześnie traci moc obowiązującą rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 25 marca 1946 r. wydane w porozumieniu z Ministrem Skarbu o należnościach ławników (Dz. U. R. P. Nr 13, poz. 96).

Minister Sprawiedliwości:

w z. *Leon Chajna*

Minister Skarbu:

Konstanty Dąbrowski

244

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 9 lipca 1948 r.

o zmianie rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 7 maja 1947 r. o dodatkach przejściowych do zaopatrzeń emerytalnych.

Na podstawie art. 2 ust. 1 pkt 2 dekretu z dnia 10 grudnia 1946 r. o zmianie niektórych przepisów o zaopatrzeniu emerytalnym funkcyj-

nariuszów państwowych i zawodowych wojskowych (Dz. U. R. P. z 1947 r. Nr 2, poz. 2) zarządza się, co następuje: